

skriver derom i „J. Mar. Biol. Ass. (N. S.) Vol. II.“ Pag. 390—391: „I understand that from the manner in which the trawl is handled by German and Danish boats no injury is done to the unmarketable fish . . .“; — dette stammer hovedsagelig fra, at de ikke holde Trawlen ude saa længe som Engelskmændene. At vore Snurrebaad gøre endnu mindre Skade paa Fisken end disse Trawler, behøver jeg ikke yderligere at gentage.

Résumé: Man kan paa ingen Maade forhindre, at Undermaalsfisk af Rødspætte, Tunge, Sig- og Sletthvarre fanges i større eller mindre Antal; ej heller at et mindre Procentantal af dem dør, før de kunne kastet ud; men naar Fiskerne udkaste de levende Undermaalere, vil formentlig Fiskebestanden kunne blive fredet paa en god og fyldestgørende Maade.

Men nu de døde Undermaalere, af hvilke der jo undertiden vil blive et Antal til Stede; de ville ved at udkastes kun kunne tjene i Regelen det lavere Dyreliv til Føde og ville derfor delvis gaa til Spilde ved at udkastes i Havet.

Før at undgaa dette kunde man sige: Salg af Undermaalsfisk af de 4 ovennævnte Arter maa ikke finde Sted, og alle levende Undermaalere skulle hurtigst mulig kastes over Bord; de, der ere døde, maa bruges til egen Føde om Bord og i Land; altsaa en lignende Bestemmelse som den nu i Fiskeriloven for et stort Antal Fiskearter gældende.

Denne Bestemmelse har paa de Steder, hvor Undermaalsrødspætter findes i Mængde, f. Eks. Stagen, Limfjorden, hidtil vist sig uoverkommelig at overholde i Praksis, og man har derfor foreslaaet at stærpe denne Bestemmelse derhen, at Slandbringelse af Undermaalsfisk overhovedet er strafbar. Ved denne sidste Ordning vil en Del døde Undermaalere gaa tabt for Mennesket, og særlig mange ved de Fiskearter, der ere lidet sejlivede; den kan kun forsvares for de aller mest sejlivede Fiskearter; f. Eks. de 4 her omtalte. Ogsaa af disse vil der, særlig af Rødspættens, gaa nogle tabt, hvis Loven virkelig overholdes, og al Landdragning af Baad var da umulig; — det eneste, der var vundet ved denne Skærpselse var en noget lettere Kontrol.

Jeg tvivler ikke om, at en saadan Skærpselse til Held for Fiskeriet kunde gennemføres i Lovgivningen for de 4 nævnte Arter og blandt vore andre Fisk bl. a. ogsaa for Malen; men om den virkelig, alt ret beset, bliver mere gavnlig end det nuværende Forbud mod Salg vilde blive, naar der paa begge ofres den Opmærksomhed af Politiet, som begge Forbud nødvendigvis kræve, det skal jeg lade være usagt. Det forekommer mig rimeligt, at man ved det nugældende Forbud mod Salg nok maatte kunne opnaa, at større Misbrug af værdifulde Undermaalsfisk ikke fandt Sted, og det er jo dog kun det, det drejer sig om.

Tilbage staar den vanskeligste Del af hele Opgavens saavel teoretiske som praktiske Side: Hvilke Minimumstørrelser bør da fastsættes for de 4 Arter, og skulle de variere i de forskellige Landsdele?

For Rødspættens Bestemmelse maa det siges, at den i Loven nugældende Størrelse 8" til Haleroden ($9\frac{3}{4}$ til Halespidsen) passer særdeles godt som Helhed for Landet, naar kun en Størrelse skal vedtages, men at der ikke er Tvivl om, at det for de lokale Interessers Skyld vilde være heldigere, om det lod sig gøre at have 3 forskellige Størrelser, 1) paa 7—8" til Haleroden i Østersøen Syd for en Linie Kjøbenhavn—Gedser, 2) paa ca. 8—9" Syd for Hjelmen—Sjællandsodde og en 3) for Kattegat paa 10—12": alle Maal regnede til Haleroden, der i Praksis under delvis Sndtørring af Halefinnen er et særdeles heldigt Punkt at maale til*).

Det skal imidlertid her fremhæves, at det vilde være meget uheldigt for Fiskerne, om man pludselig forhøjede Maalet for den mindste salgbare Rødspætte i Kattegat fra 8—12", ja endog 11" og 10" vilde frembyde Vanskelighed; thi der vilde hengaa nogle Maaneder eller halve Aar, før hele Bestanden voksede dette Stykke op, og i den Tid blev

*) Anm.: Længdemaal til Haleroden er et meget praktisk Maal; og hvis det bestemtes i en Lov, at alle Fladfisk, der tørres, skulle beholde Hovedet paa, vil Kontrollen meget lettes herved. Særlig med tørret Fisk foregaar der megen Misbrug af Undermaalere. Bestemmelser om Vægt vilde her være ganske ubrugelige i Praksis, alene ved at gaa i Dyttefad vilde en Fisk kunne blive „ulovlig" i kort Tid.